

בס"ד

נועים ורחוק

דברי התעוררות שנשמעו מפי
כ"ק מרז אדמו"ר שליט"א
בענין השלום והאחדות

בעת רעווא דרעווין
יתרו – קבלת התורה תשפ"א

בבית מדרשינו הגדול
שכונת "דמות דוד" קרעטשניף
קרית גת

מוסף מיוחד למדור

נועם יראתך

ע"י מערכת הגליון "נועם זיוך"

לבקשת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לפירסום הדא"ח

למען הרבות אחווה ודעות

ועי"כ נזכה להתקרב לה'

ולהיגאל בגאולה השלימה

במהרה בימינו אמן

 מוגה

נכתב ע"י השומעים

פרשת יתרו

היתה תכלית המטרה שלמען כך הוצאתיך מארץ מצרים, איתא בספה"ק תניא דהיחוד וההתדבקות האמיתית בין כלל ישראל לאביהם שבשמים היא ע"י התורה הק', א"כ מה טעם דניתנה תורה רק בחודש השלישי לצאתם ולא תיכף אחר צאתם.

ועוד מקשה בבלי יקר על הכתוב דלכאורה הו"ל למיכתב ויסעו מרפידיים ויבאו מדבר סיני ולא יותר, ולמה האריך הכתוב וכפל לשונו ויחננו במדבר ודאי אם באו מדבר סיני אזי ויחננו במדבר, ועוד המשיך הכתוב ויחנן שם ישראל נגד

ויסעו מרפידיים ויבאו מדבר סיני ויחננו במדבר ויחנן שם ישראל נגד ההר (יט, ב). כבר הקשו קמאי מפני מה היה לו להקב"ה להמתין ג' חדשים עד נתינת התורה לישראל, איתא באוה"ח הק' 'הגיע חשוק לנחשק', דהקב"ה כביכול נתאוה לתת לכלל ישראל את התוה"ק, וכלל ישראל נתאוה לקבל התורה ולידבק בקב"ה, הא כל ענין יציאת מצרים היה במטרה אחת 'תעבדון את האלוקים על ההר הזה' היינו קבלת התורה, כדכתיב בדברות הראשונות אנכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, לא יהיה לך וגו' דנתינת התורה

איתא דנרמז בזה דיהודים מקרי
 יודי"ן ירמוז לשני אותיות יודי"ן
 הוא שמו ית', וכשמפרידים בין
 שני יהודים אזי מפרידים בינינו
 לקב"ה רח"ל.

וזה פי' הכלי יקר רפידים
 אותיות פרודים, וזהו
 ויסעו מרפידים דנסעו והלכו
 להם מהפירוד לבבות שהיה בין
 אחד לחבירו, ועוד דאיתא
 בחז"ל רפידים הוי מלשון רפיון
 ידים שהמחלוקת ופירוד לבבות
 גורמת לרפיון ידים ושוברת
 ומחרבת הכל, ואומרים
 המפרשים דמהו הגרמא
 הגדולה ביותר למחלוקת זהו
 כבוד ושררה שמבקש האדם
 לעצמו ותמיד מחשבתו נתונה
 על ה'אני' וה'אנוכיות' שלו
 ושיהא הוא לשם דבר.

ההר נגד ההר סתם ולא כתיב
 ביה מדבר סיני.

ומבארים דעל אף התשוקה
 הגדולה שהיה
 להקב"ה לתת התורה ותשוקתם
 של כלל ישראל לקבל התורה,
 עדיין לא היו ישראל ראויים
 לקבלת התורה מפני פירוד
 הלבבות ומחלוקות שהיה
 ביניהם, כל אחד נכווה מחופתו
 של חבירו ולא ראו בעין טובה
 בהצלחותיו של אחר, וזהו
 דכתיב בפרשה שעברה ויקרא
 שם המקום מסה ומריבת, על
 ריב בני ישראל ועל נסותם את
 ה' לאמר היש ה' בקרבנו אם
 אין (יז, ז), דכשיש פירוד לבבות
 ומריבות בין ישראל זה גורם
 להפרידם מאת ה' ית' עד כדי
 ספיקות היש ה' בקרבנו, וגם

'קינדערליך' וויא לאנג וועל
 איך אייך נישט אויסלערנען אז
 א מענטש נעמט זיך נישט
 אליין און מאכט זיך נישט
 אליין גארנישט' (ילדיי היקרים עד
 מתי אלמד אתכם דאדם אינו לוקח
 לכדו ואינו עושה לכדו כלום), אלא
 הכל מאת הקב"ה.

וזהו שהיה במדבר ויסעו
 מרפידים דכלל ישראל
 ראו שהימים נוקפים וכבר חפצו
 בכל מאודם לקבל התורה הק',
 עד שבאו מדבר סיני וראו את
 ההר הקטן ולזה אמר הכתוב
 ויחזן שם ישראל נגד ההר
 דבתחילה עלה בדעתם
 שהקב"ה יתן להם התורה
 באחד האולמות היפים ביותר
 שבולים בזהב וכל הדברים
 הטובים והיפים ביותר, ולכל

ומה הגורם שכ"א חפץ להיות
 'יש' מפני גאוות לבו
 שמחזיק עצמו למשהו וחושב
 שהוא משהו, וביותר כשעושה
 איזהו מצוה קלה כבר חושב
 שמגיע לו כל העולם כולו, זהו
 הגורם הגדול ביותר לפירוד
 לבבות והגורם שלא מפרגנים
 אחד לשני, כשרואה חבירו
 שהקב"ה הזמין לו עשירות או
 כל דבר טוב שהוא אין סובל
 זאת, מפני שירא שכעת הוא
 יהיה חשוב יותר ממנו, וכבר
 מילתי אמורה דאדם שאינו
 מפרגן לחבירו הוי כמורד
 במלכות שמים דכאילו מטיל
 ספק בהנהגתו ית' שמו, דהא
 הוא המשפיע היחידי בעולם
 והוא שהשפיע מזון לחבירו,
 זקה"ק מוהרא"ז מקרעטשניף
 זיע"א היה אומר לילדיו

הפחות על ההר הגבוה והיפה ביותר כהרי האלפים וכו', ובבואם ראו את הר סיני ההר הקטן השבור היבש והפשוט עליו ירד ה' להנחיל התורה, הוחדר בליבם ההבנה שהקב"ה חפץ בענווה ושכרון לב, וזהו ויחן שם ישראל נגד ההר בראותם שהקב"ה יאהב את הענווה ושכרון רוח, באו אף הם לכלל ענווה וזה גרם לויסעו מרפידים שנסעו ויצאו מפרידה ורפיון ידים וזכו לקבל התורה, וזהו באו מדבר סיני היינו שבאו לכלל ענווה כאמרם ז"ל 'כל המשים עצמו כמדבר תורה ניתנת לו במתנה' (עירובין נד.).

ברצוני לעורר ענין זה בחזק להתחזק ולהתעורר בצוותא חדא 'בתוך עמי אנכי

יושבת', הנה באים ימי הפורים שהמה היו 'להקהל ולעמוד על נפשם', רואים כעת המצב הקשה בו אנו שרויים לבודד אנשים לבדם ולהתרחק א' מהשני ולא להיקהל יחדיו אפילו מנין של עשרה אנשים צריך להעמיק מה עניינים אלו באים להורות לנו, הרי ידוע שחורבן הבית וסיבת היותינו שרויים אלפיים שנה בגלות המר זהו שנאת חנם, שנאת חנם פשוט שאחד שונא את השני לא מפני שהרע לו, ואפי' אם הרע לו גם אינו סיבה לשנוא, דיהודי צריך להעביר על מידותיו ולהכיר בתודעתו כדאי' שאמר דוד המלך ע"ה על שמעון בן גירא 'כי ה' אמר לו ויקלל' אין זה אשמתו אלא שה' אמר לו לקלל, אין ביכולת שום אדם להרע

טוב ושותק ולא מוציאו לחוץ,
 ויש שהם היפך מחכמים
 שמפרסמים דעתם בחוצות,
 וחבירו שהקב"ה השפיע לו
 טובה רואה אותו ואין פניו
 כתמול שלשום, ה'בוקר טוב'
 כבר נשמע אחרת ומדבר אליו
 דברים כדרכונות פה ושם רח"ל,
 איני רוצה להאריך בזה מדי אבל
 כ"א מבין טוב למה הכוונה
 עולה.

אולי בסיבת זה נענשנו ואנו
 יושבים בגלות שנים
 רבות כ"כ, ומראים לנו שככל
 שיותר פרודים בלכבות אחד
 מהשני, אזי מרחקים אותנו יותר
 אחד מהשני וכך מרחקים אנו
 יותר ויותר מהגאולה, עז חפצי
 ורצוני כולנו חברים ומתפללי
 בית מדרשינו להתעורר

לאחר, וכשאחד הרע לחבירו
 הוא שליח מן השמים 'מגלגלין
 חובה ע"י חייב', אבל לפחות יש
 סיבה לדבר שנאתו על הרע
 שעשה לו, אבל שנאת חנם
 תם ללא שום סיבה רק מפני
 שאינו מפרגן לשני זהו מידה
 רעה ומגונה מאד.

הנה תרי גווני אינשי הם
 שרואים אחד שטוב לו
 והולך לו טוב בכלל או בפרט
 ואין מפרגנים לו, יש שאוכלים
 את ליבם בבית ואינם בולעים
 זאת על שהשני זכה בלוטו או
 קנה בית או רכב יפה וכו' ואינם
 סובלים זאת, הא מה איכפת לו
 על כך הרי אין לוקח הוא את
 שלו ואין נושם את האוויר שלו,
 אבל לכה"פ הוא חכם שמחזיק
 הקושי והקנאה בליבו על שלשני

חשובים כמשפחה אחת, ודברים אלו אמורים לאו דוקא בשמחה, אלא בכל דבר וענין כשיודעים שיש לשני איזהו דבר טוב שישמחו איתו יחד.

ואחד שאינו מרגיש שמחה בליבו בשמחת חברו 'זאל הער זעך קנעיטן און ברעכן' שישבר ליבו בקרבו בחרם הנשבר וישפוך דמעות שליש בבכיות לקב"ה - מדוע איני מרגיש כן בליבי, מדוע איני שמח עם חברי, וכן להיפך ח"ו כשיש לאחד צער או שום קושי צריך כ"א להיות לו לעזר ולסיוע, אם מתקשה בפרנסה לחשוב איך אפשר לסייע לו אם בכסף או הלוואה או כל דבר אחר, שיכאב לו צערו של חברו שלא יוכל לישון בלילה ביחד

בצוותא, שיהיה אחדות ויחן שם ישראל נגד ההר כאיש אחד בלב אחד 'וויאמרו יחדיו נעשה ונשמע', יחדיו זה עם אחדות גמור שיהיה אחדות בין כלל ישראל, ושיהיה אהבה אמיתית בין אחד לשני, ויהיה כ"א שמח בשמחתו של חברו כשמחה פרטית, ואיש לאחיו יעזורו בעת שמחתם כשכל אחד משתתף במשהו כבשמחה פרטית, ולא שאחד עושה שמחה יאמרו - שישבור את ראשו בקיר - ומה לי ולו, ובמקרה הטוב אבוא בשבת לקידוש לשתות כוס לחיים, אלא שכשאחד עושה שמחה שיהיה שמח איתו בשמחתו באחדות גמורה, פעם אמרו שיהיו כולם כמו במשפחה אחת, אבל ל"ע היום גם זה אינו מובטח שיש משפחות שאין

מזבח כשירצה האדם לעשות מזבח ולהתקרב להשי"ת, אדמה תעשה לי שידע שהוא עפר ואפר ויעשה עצמו כאדמה זו שהכל דורכים עליה ויחזיק עצמו בשפלות, וזכתה את עלתיך ואת שלמיך שיזבח את העליות והשלימות שלו, היינו שלא יחשוב שעליותיו שלו הם ולא ירגיש עצמו לבן עליה, ואת שלמיך גם השלימות יזבח שלא יחזיק עצמו שהוא שלם, ואם כה יעשה אזי בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברבתיך שידע בכל מקום ובכל ענין 'אשר אזכיר את שמי' שהכל מאת הקב"ה, וכן אם רוצה להיות אל ה' קרובים ולהזכיר את שמו של הקב"ה בעבודה שלימה, שידע אבוא אליך וברבתיך שהנותן את

איתו כי שמע שרוצים לנתק את החשמל לחבירו, ולנסות לטכם עצות איך לסייע לו לצאת ממצב זה, שיהיו הכל משפחה אחת מאוחדת שירגישו אחד את השני באחדות ואהבה אמיתית, ומה גם כשאחד נרתם למעשה טוב ופעולה טובה למען הכלל בכל ענין שהוא, צריך לחזקו ולעודדו ולהיות לו לעזר במה שאפשר, ולא לומר כיון שקיבל על עצמו משא זה עליו שישבור לבד את הראש.

כפי שדיברנו שההיפך מלעזור אחד לשני בא מפני שכ"א רוצה בטובתו ועלייתו, וכ"א מחפש את הכבוד והשררה שלו, ואפש"ל הכתוב 'מזבח אדמה תעשה לי וזכתה עליו את עלתיך ואת שלמיך' (כ, כא).

שהענווה מביא את האדם לקדושה וחלילה הגאווה מביא את האדם לטומאה, כדאיתא מזקה"ק הבעש"ט זיע"א 'אין המקרא יוצא מידי פשוטו' 'מקרא' לשון טומאה וקרי, דאין המקרה יוצא מאדם המחזיק עצמו בפשיטות וענווה.

אִתָּא מֵהֲרָה"ק מִטְשׁוּרֶטְקוֹב
 זיע"א 'והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ' מה אתא הקב"ה ללמדנו בכך 'כי לי כל הארץ' הא כולם יודעים שלקב"ה כל הארץ, אלא והייתם לי סגולה אתם רוצים להיות לי סגולה שתדעו כי לי כל הארץ תתנו לי כל הארץ כל הארציות, וכל הרגשות שלכם תתנו לקב"ה.

הנרכה זהו הקב"ה לבדו ואין האדם לוקח לעצמו ולא עושה לעצמו לכד שום דבר, אלא הקב"ה 'אבוא אליך וברכתך'.

יה"ר שהקב"ה יעזור אבוא אליך
 וברכתך שהקב"ה יברך אותנו 'מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה' שלא נבוש ולא נכלם לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, כתיב 'ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ' (יט, ה), נכנסים כעת לשבוע האחרון של שובבי"ם ועתה אם שמוע תשמעו בקולי אם רוצים לילך בדרכי השי"ת בדרך התורה הקדושה, ושמרתם את בריתי שיהיו נשמרים בקדושה, ואיתא

לקבל את התורה מאהבה,
 ושהשי"ת ישכין בינינו ובין כל
 עם ישראל ובין כל אחד ואחד
 אהבה ואחוזה ושלום ורעות,
 ודרך זה יעזור השי"ת שיהיה
 ייחוד קוב"ה ושכינתיה הייחוד
 האמיתי, ואז יתעורר הגאולה
 השלימה בבנין בית מקדשינו
 ותפארתינו במהרה בימינו אמן.

שהשי"ת יעזור שנזכה לתקן
 את מידותינו
 'ולתקן את כל אשר פגמנו
 בשמותיך הקדושים', שנוכל
 לתקן את רמ"ח איברינו ושם"ה
 גידינו, רבש"ע אתה הרי יודע
 את האמת איך שרע ומר וקשה
 זה לתקן מידה, רבש"ע החרבת
 לנו את בית המקדש אלפיים
 שנה אנחנו כבר נמצאים בגלות,
 האם זה הוסיף אחרות האם זה
 פעל משהו, הלוא כלום לא
 פעל, תעזור לנו שנזכה לתקן את
 כל מידותינו, ותתן לנו סייעתא
 דשמיא ושלח עזרך מן השמים
 שנוכל לתקן את מה שצריך
 תיקון, הרי מגיע חודש אדר
 שהוא חודש הגאולה ואדר הוא
 קודם ניסן מסמיך גאולה
 לגאולה עדיף, 'והדר קיבלוה
 באהבה' שהשי"ת יעזור שנזכה

נדבת ידידינו הנכבד

הר"ר ראובן רפאלזון הי"ו

לרגל הולדת בתו למזל"ט

**יה"ר שיזכה לגדלה לתורה לחופה
ולמעשים טובים, ונחת דקדושה מכל
יוצ"ח, ויזכה לגדלם ברוב תענוג ונחת
בהרחבת הדעת, ורוב הצלחה
וסייעתא דשמיא אכי"ר**